

Sierra Simone

PRINȚUL AMERICII

Traducere de **Maria I. Dosei**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Înainte

Când aveam douăzeci și unu de ani am cunoscut un rege.

Dar să o luăm cu începutul.

Cu mine, Embry Moore, fiul teribilei Locotenent Guvernator Vivienne Moore. Din exterior eram considerat, probabil, un fel de prinț. Am crescut cu cai și cu bărci, aveam lacul meu personal, am urmat școli exclusiviste, m-am licențiat mai devreme decât alții și am plecat la război pentru că mi s-a părut distractiv.

Se întâmpla pe vremea când războiul nu începuse încă, pe când se credea că separatiștii din Carpatia se vor liniști, așa cum o făcuseră dintotdeauna. Mi se păruse cea mai tare aventură dintre toate: să-mi petrec timpul prin munți, să mă joc de-a soldatul o vreme și să-mi îmbogățesc CV-ul pentru inevitabilul meu viitor în politică.

Așa fac prinții de când e lumea.

O nimica toată.

Și chiar așa a fost, până în cea de-a doua lună petrecută la bază.

Voiam țigări, parcă. De-aia nu eram prezent când a început bătaia. Era pe înserat, cerul strălucia purpuriu, mascând urâtenia bazei, iar eu mă gândeam, luându-mi tabachera de argint din pat și îndreptându-mă spre curte, că lumea nu putea fi mai frumoasă decât era acum. Dăre portocalii și purpurii la vest, umbrele întunecate ale munților spre est. Aerul tare și rece și stelele care promiteau să răsară, strălucitoare. Ce putea fi mai încântător? Ce mi-ar fi putut opri firul gândurilor, respirația, ce mi-ar fi putut schimba sentimentul de minunare și de recunoștință?

Se vede cât de diferit gândeam atunci, întrebându-mă *ce*, în loc de *cine* putea schimba toate acestea.

Am dat colțul spre curte, scoțând o țigară și dând s-o aprind, când o umbră gri-marونیu-verde a trecut pe lângă mine, izbindu-mă, ca să intre apoi în contact cu altă umbră gri-marونیu-verde. Am sărit înapoi, țigara mi-a căzut din mână, sfârșind sub talpă și puțin a lipsit să nu fiu tăvălit într-o tornadă de pumni și bocanci care atrăgea mulțimea din toate direcțiile.

– Era ultima mea țigară, căcănarule! am zis fără să mă adresez cuiva în mod deosebit.

Un tip masiv, Dag, al cărui nume real fusese uitat deja de toți, privea spre cei care se băteau, cu brațele încrucișate pe piept și cu o expresie dezgustată.

– Idioți.

I-am dat dreptate cu un mormăit. Cei de la Comisariat încetaseră, cu puțină vreme în urmă, să ne mai furnizeze țigări, ca parte a unei inițiative care viza sănătatea trupelor, dar în seara asta nu aveam sub niciun chip chef să merg pe jos un kilometru până în micul sat ucrainean să-mi cumpăr un alt pachet de țigări. Iar acum eram obligat s-o fac.

– Te bagi? mă întrebă Dag, indicând cu capul învălmășeala din fața noastră.

– După ce mi-am pierdut țigara din cauza lor? Ar merita să le învinețesc ochii.

Am zis-o în glumă, dar Dag n-a schițat niciun zâmbet.

– Oricum nu sunt ai mei, am adăugat.

La urma urmei, era o bază imensă și n-aveam nicio intenție să-mi consum energia pentru doi idioți care se băteau din cine știe ce motiv.

– Dar ești singurul ofițer din jur, sublinie Dag.

– De parca te-ar durea pe tine undeva...

Însă, aruncându-mi o privire de jur-împrejurul curții, am observat că eram soldatul cu cel mai înalt grad dintre cei prezenți.

Oftând către Dag și bolborosind că nu eram acolo ca să am grijă de sugari, am făcut câțiva pași înainte, să-i despart pe cei doi și să le spun clar că unul dintre ei îmi datora o țigară.

Dar cineva mi-o luă înainte.

Un bărbat cu umerii largi își făcu loc în mijlocul bătăii, pășind calm de parcă s-ar fi plimbat pe plajă, și-l înșfăcă pe unul dintre soldați de spatele cămășii. Cu o mișcare rapidă, îl blocă pe al doilea bătăuș cu atâta repeziciune, că mintea mea nu reuși să înregistreze decât câteva frânturi din acțiune. Ochi scăpărați, gură plină. Păr negru. Piele măslinie, genul acela care rămâne caldă și bronzată inclusiv pe timpul iernii. Italian, probabil, sau grec.

– Frățioareeee!! exclamă Dag. Părea impresionat. Sau poate nu.

Uneori, când vine vorba de Dag, nu poți să fii foarte sigur.

Percival Wu, unul dintre traducătorii noștri, care ne asista în comunicarea cu localnicii, a venit dinspre barăci în spatele nostru.

– E Colchester, spuse cu voce joasă. Ieri a sosit aici.

În momentul acela, nu-mi păsa cine era. Mă simțeam ușurat că nu fusesem obligat să intervin eu. Terminasem Școala de Ofițeri cu doar câteva luni în urmă și încă nu mă obișnuisem cu ideea de a avea oameni sub comandă.

Crescusem într-un mediu dominat de putere, în care oamenii își exercitau autoritatea fără nici cel mai mic efort, or eu îmi petrecusem aproape toată viața încercând să evit orice fel de responsabilitate. Îmi rezolvam probleme fermecând pe unul și pe altul și flirtând, iar oamenii cântăreau pentru mine exact cât amuzamentul pe care mi-l puteau asigura. Nu aveam aproape niciun pic de experiență în a avea grijă de ceilalți... Abia reușeam să mă feresc pe mine de belele.

În realitate, prea puțin îmi păsa. Și apoi, de ce să-mi fi păsat, când belelele erau atât de amuzante pentru toți cei implicați?

Sunt conștient că spunând asta voi părea egoist. Și chiar eram. Fusesem un copil rău și egoist, care se transformase într-un adult egoist. Eram egoist și știam asta. Știam cât de rău sunt. Știam că sunt un păcătos, deși-mi spuneam că eu nu cred în păcat. Noaptea târziu, după ce mă îmbătam sau regulam, sau mă băteam cu cineva, în funcție de situație, mă așezam în pat și priveam stelele și doar atunci simțeam că ceva e în neregulă cu mine. Că unii oameni se nasc pe dos, întortocheați și goi pe dinăuntru, că eu mă născusem fără calitățile acelea care fac oamenii curajoși sau puri sau buni. Știam că eu mă născusem fără conștiință sau fără inimă, fără suflet în mine. Când mă gândeam

la toate astea, sfârșeam prin a mă fâțâi în cearșafuri, înfundându-mi capul în pernă. Cu fiecare respirație, mintea mi se ducea la toate lucrurile oribile pe care le făcusem în ziua respectivă. La toate lucrurile oribile pe care le făcusem în general. Și mă uram. Mă uram pentru fiecare dintre ele. Mă uram pentru că eram atât de egoist, de lipsit de minte... Aveam capacitatea de a mă dezminți de frustrare, de desfrâu, de iresponsabilitate și de consecințele care-mi amărau sângele, care se lipeau de mine, intoxicându-mă.

Cu toate acestea, continuam la fel de fiecare dată.

Pe atunci era doar un fel de ceață, întunericul adevărat nu mă ajunsese încă, nici ura de sine. În momentul acela, singurul lucru pe care l-am simțit a fost ușurare, o vagă recunoștință și dorința să mă duc să găsesc o țigară.

– Bănuiesc că spectacolul s-a sfârșit, i-am spus lui Dag, întorcându-mă pentru a porni spre sat.

Și-atunci am simțit o prezență în spatele meu. O prezență care nu era silueta suplă a lui Wu, nici cea de zmeu a lui Dag. M-am oprit din mers. Dar nu m-am întors.

Nu imediat.

– Vrei să-mi explici de ce țigara ta a contat mai mult decât oamenii tăi, domnule locotenent?

Era genul de voce care te obligă să te oprești. Profundă, da, însă un amestec interesant de aspru și melodios, ca un cântec cu notele aspre pe margini.

Nu sunetul te oprea însă, ci puritatea. Puterea pe care o conținea. Nu genul acela de putere pe care bărbații de vârsta mea pretind ca ar avea-o, nu fudurie, ci forță efectivă.

Calmă, limpede, onestă. Fără echivoc.

Nu era vocea cuiva care-și pierdea nopțile frământându-se în pat și dorindu-și să nu fi venit pe lume.

M-am întors spre el, zguduit de sunetul vocii aceleia. Vederea chipului său m-a copleșit. Sprâncene groase, ochi de un verde atât de complicat... că nu mă puteam decide dacă era un verde foarte deschis ori un verde extrem de întunecat. Gura serioasă, pomeții înalți, maxilarul pătrat, o umbră de barbă. Dată fiind tunsoarea perfect regulamentară și strălucirea ghetelor, mi-am închipuit că acest Colchester n-avea cum să fie genul de bărbat care să nu se bărbierească în fiecare dimineață. Ci doar genul de bărbat pe al cărui obraz barba se ițea după doar câteva ore.

Oricum, nu trăsăturile sale îl făceau ieșit din comun. Ci expresia sa, privirea sa. Părea de o vârstă cu mine, și, cu toate astea, ceva pe fața lui îl făcea să arate mai mare. Dacă stau mai bine să mă gândesc, nici nu era vorba de vârstă, ci de *timp*. Arăta ca un bărbat din altă epocă, o epocă în care se alerga călare prin păduri dese, salvând Cosânzene și ucigând zmei.

Nobil.

Eroic.

Regal.

Toate acestea mi-au trecut prin cap în doar o clipă. Iar în următoarea am avut imediat senzația neplăcută că văzuse deja *în mine* tot ce era de știut, că-mi văzuse egoismul, carnalitatea lipsită de emoție, lenea destrăbălării. Că văzuse fiecare noapte în care-mi presasem perna pe față, dorindu-mi să găsesc curajul să pun capăt existenței mele lipsite de sens.

Și m-a cuprins rușinea. Pe loc. Mi-a fost rușine cu mine. Mi-a fost rușine cu Embry Moore, cu Domnul-Sublocotenent-Bun-de-nimic-Embry-Moore. Și asta

m-a călcat pe nervi. Cine era nemernicul ăsta așa de frumușel să mă facă el pe mine să-mi fie rușine?! Mda, fie, *eu* sunt cel care a făcut asta, nu el.

M-am apropiat cu un pas, piept la piept, la distanță de o palmă. Am observat, cu un pic de satisfacție, că eram cu vreo doi-trei centimetri mai înalt. Dar el avea cam cu cincisprezece kilograme de mușchi mai mult ca mine. Și mai mare mi-a fost satisfacția când i-am văzut gradele de pe uniformă. Sublocotenent, ca mine.

Mi-am regăsit vocea.

– Nu sunt oamenii mei, *domnule locotenent*.

– Prin urmare, intenționei să-i lași să se bată ca fiarele?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Sunt bărbați în toată firea. Capabili să-și poarte singuri de grijă.

Expresia de pe fața lui Colchester nu s-a schimbat.

– Este sarcina ta să ai grijă de ei.

– Nici măcar nu am habar cine dracului sunt.

– Prin urmare, așa te vei comporta când vei fi față în față cu inamicul? O să ai grijă doar de oamenii de care ești responsabil?

– O, crede-mă, *domnule locotenent Colchester*, eu stau cu ochii pe cei de sub mine. Și cu mâinile.

Dag și Wu râseră, iar eu am rânjit. O clipă mai târziu, eram strivit de zidul de metal al unei barăci, cu antebrațul lui Colchester apăsându-mi gâtul.

– Ție toate astea ți se par de glumă? mă întreabă încet, astfel încât ceilalți să nu audă. Munții aceia de-acolo sunt o închipuire? Arma ta e încărcată cumva cu gloanțe oarbe? Vezi tu, pentru Carpatieni nu e

deloc o glumă. Ei nu folosesc gloanțe oarbe, locotenent Moore, și nu umplu drumurile cu bombe artizanale de jucărie. O să le pretinzi acestor oameni să te urmeze, chiar dacă nu au încredere în tine, chiar dacă tu nu ai încredere în tine. Așa că ai face bine să-ți bagi în cap că trebuie să ai grijă de ei. Aici, acolo, oriunde. Iar dacă nu poți accepta toate astea, îți sugerez să mergi chiar acum în biroul căpitanului și să soliciți transferul acasă.

– Suge-o! am mârâit.

Și-a apăsât brațul și mai tare pe jugulara mea, fiind la un pas să-mi oprească circulația sângelui. Și-a plimbat ochii peste chipul meu, apoi pe corpul meu, prins între el și perete. Culoarea ochilor săi părea și mai închisă așa, în umbra barăcii, ca adâncurile reci ale lacurilor, numai că nimic nu era rece la el, acum. Corpul cu care mă apăsa era cald, îi puteam vedea pulsul zvâcnindu-i pe gât și, preț de o singură secundă, buzele i s-au întredeschis iar genele i-au clipit, ca și cum ar fi vrut să închidă ochii, dar nu mai știa cum.

– Suge-o, am zis din nou, dar cu voce slăbită de data asta, slăbită de strânsoarea sa și de altceva, ceva ce nu voiam să aprofundez.

S-a apropiat susurându-mi:

– Aș prefera invers.

Apoi s-a îndepărtat, dând drumul brațului. Am tras aer în piept cu nesaț, simțind cum oxigenul proaspăt îmi traversează venele ca ace de gheață.

Când ochii mi s-au limpezit în sfârșit, locotenentul Colchester dispăruse.

EMBRY**După**

Acum, viața mea e împărțită în două.

Atunci și acum.

Înainte și după.

Sunt căsătorit, acum. În cel mai ridicol, nebu-nesc, incredibil de bolnav și de frumos mod pe care niciun stat și nicio biserică nu l-ar recunoaște vreodată. Ceea ce nu-l face mai puțin real. Mai puțin adevărat. Clipa în care Greer, Ash și cu mine ne-am strâns mâinile, făcându-ne promisiuni pe care nici măcar noi nu le înțelegeam pe deplin, știind, însă, că nu ne mai puteam împotrivi, clipa aceea a fost nunta mea. Tot ce a urmat după a fost, de fapt, nunta mea: tandrețea și lacrimile și sperma, într-un fel de ritual antic pe care l-am îndeplinit instinctiv, un dans necunoscut pe care se pare că îl știam la perfecție.

Crezusem că azi avea să fie pentru mine ziua pierzaniei. Pedepsa care urma răutății și egoismului de care dădusem dovadă, pentru că-l rănisem pe Ash, o rănisem pe Greer, pentru că rănisem un număr infinit de persoane în cei treizeci și cinci de ani pe care-i trăisem. Mersesem spre altar la braț cu Abilene, verișoara lui Greer, și nu mă putusem gândi decât la șansele pe care le pierdusem, la cum această nuntă ar

fi putut fi nunta mea. Ash s-ar fi lepădat de iubita sa Biserica Catolică, de carieră, de viitorul său, doar să mă vadă lângă el, să-mi pună inelul pe deget... Iar eu i-am spus nu.

De două ori.

Iar aceasta era ispășirea. Îmi plăteam păcatele mergând spre altar pentru a-i sta alături, și nu în fața sa, purtându-i urma mușcăturii pe gât și gustul viitoareii sale soții pe buze, obligat să-i privesc zâmbind și plângând, și sărutându-se. Îi pierdeam și pe bărbatul și pe femeia pe care îi iubeam. Ei se vor avea unul pe celălalt, iar eu nu voi avea pe nimeni.

Ar fi trebuit să suport, să accept această realitate. Doar că nu a fost necesar. Cumva, fusesem ispășit, păcatele mele fuseseră iertate. Ash mă voia. Greer mă voia. Și și-au dorit să mă includă în mariajul lor, lung de doar câteva ore, pe mine, imperfectul, groaznicul de mine. Ar fi trebuit să refuz. Spre binele lor și spre salvarea sufletului meu. Dar mi-a fost peste putință. Îmi doream, îi doream mult prea mult.

Îmi doream să funcționeze. Să găsim cumva o cale, noi trei, împreună. Pentru că, în cei cincisprezece ani de când îl știam pe Ash și în cei cinci de când o știam pe Greer, nevoia, dorința dureroasă de ei nu încetase niciodată. Sunt prea defect pentru a iubi pe altcineva și, oricum i-aș spune - destin, ghinion, compatibilitate genetică, traumă psihologică -, eram legat de ei ca rugina de metal sau ca particulele în coliziune și forțele care ne-au schimbat irevocabil. Nu exista cale de întoarcere.

Asta-mi trecea prin minte când am deschis ochii în întuneric. Existaseră momente în viața mea când mă trezisem într-un loc nou, dezorientat și îngrozit, așteptându-mă să plouă cu gloanțe inamice, însă acum m-am trezit cu un sentiment de căldură și

mulțumire. De entuziasm plin de tandrețe. Puțin înfometat.

Aici nu sunt gloanțe.

Ci o mână caldă pe stomacul meu, o mână mare, puțin aspră, un sentiment cunoscut și nou în același timp. Când deschid ochii de tot, observ cum lumina din baie conturează corpul muscular al Președintelui în timp ce doarme. Cearșaful îi este parțial înfășurat pe coapse, coborât suficient cât să lase la vedere linia de păr care-i coboară dinspre buric, și destul de subțire cât să lase să se întrevadă curba groasă a penisului. În somn, ține buzele puțin întredeschise și genele lungi i se odihnesc pe obraji, iar expresia solemnă pe care gura și ochii săi o au s-a șters. Arată mai tânăr, aproape la fel de tânăr ca bărbatul care mă lipise de zidul barăcii la baza armată. Mai tânăr și mai vulnerabil.

Îmi tresare inima. De dragoste, pentru că-i atât de frumos și pentru că nu-mi amintesc când a fost ultima dată când l-am văzut dormind. De la ultima tură în Carpatia, îl mai văzusem trăgând un pui de somn în avion ori moțâind în mașină, dar niciodată respirând adânc într-un somn profund și relaxat. Greer îi face bine.

Încerc să nu fiu gelos.

Gândindu-mă la ea, îmi dau seama că nu mai e în pat cu noi, că nu mai e ghemuită lângă mine sau Ash. Mă întind și clipesc des privind spre fâșia de lumină care venea dinspre baie. Nu am fost deloc blânzi cu ea azi noapte... Și nu știu exact ce fac femeile ca să-și revină după o partidă de sex atât de intensă, dar Ash abuzase de corpul meu doritor de suficiente ori cât să-mi pot face o idee. Decid să-i respect intimitatea, deși e ciudat în pat fără ea. Sentimentul că lucrurile sunt așa cum trebuie să fie când suntem toți trei, modul în care ne potrivim și respirăm la unison...

Deși nu au trecut decât câteva ore, absența ei face ca greutatea aerului pe piele să mă deranjeze. Fără ea, patul pare gol și rece.

Întinzându-mă, îl trezesc pe Ash, care se întinde la rândul său. Cearșaful coboară, dezvăluindu-i coapsa și o pulpă musculoasă. Își flexează mâinile pe stomacul meu și sentimentul de intimitate este șocant, este nou, dar vechi în același timp. În ciuda nenumăratelor *biss-uri* din noaptea aceasta, de fapt, din *noaptea trecută* ar trebui să spun, pentru că dincolo de draperii se iveau deja zorii, penisul mi-a intrat în erecție, întărindu-se și îngroșându-se la simpla atingere a mâinii sale pe stomac.

Ash deschide ochii și-mi zâmbește somnoros. Expresia de pe chipul său este atât de nouă, deschisă și fericită, că mă face să mă holbez și să o sorb ca un însetat. După Carpatia, după Morgan, după mine, după Jenny, n-aș fi crezut să-l văd vreodată pe Ash respirând și zâmbind fără chinul acela care-l sufoca. Să-l văd așa, chiar și pentru câteva minute, era un dar, o nemerită binecuvântare. Mă întind și-i trasez profilul maxilarului, deja aspru și neras, trecându-mi apoi buricele degetelor pe zâmbetul acela somnoros.

– E dimineață? întrebă.

Penisul meu reacționează imediat doar auzindu-i vocea. De obicei este aspră de parcă cineva ar adăuga corindon pe vorbele lui; dar acum, după somn, vocea sa sună precum pietricelele, masculină și înfometată.

– Aproape.

– Ea unde este?

Ea. Greer a noastră. Simt din nou golul din pat acolo unde ar fi trebuit să fie ea, și mă apucă un sentiment amuzant de angoasă; mă întreb cum vom

supraviețuii noi trei în următorii doi ani și jumătate, dacă îmi lipsește și când se duce la baie?! Sau poate chiar șase ani jumătate, dacă Ash va fi reales.

– Este la baie, spun, încercând să suprim gândul la cât de greu va fi viitorul nostru. Abia m-am trezit.

Ash scoate un sunet gutural și-și mișcă iar mâna pe abdomenul meu. Coboară, alunecând dincolo de buric. Mă întăresc, simțind că pulsez în aerul răcoros.

– Îmi place cum ești abia trezit, spune Ash și vocea nu-i mai sună somnoroasă, doar colțuroasă și aspră. Ai ochii mai închiși la culoare, pupilele îți sunt mărite și obrajii roșii, iar corpul tău... O mână vicleană îmi mângâie în lumina mică a zorilor glandul umflat și întunecat.

– Iar corpul tău pare atât de doritor de orice aș vrea să-i fac.

Mâna i se închide în jurul meu, strânge și mă face să gem.

– Atât de dornic, repetă Ash murmurând. Mă aștept să mă răsucescă pe burtă și să intre în mine, dar n-o face. În schimb, își ia mâna de pe penis, se urcă peste mine, lăsându-și corpul greu peste al meu, astfel încât erecțiile noastre să rămână presate pe abdomen, între corpurile noastre. Își trece ușor buzele peste ale mele, o dată și încă o dată, zâmbind când mă ridic înfometat să-i prind gura într-un sărut adevărat.

Se mai joacă puțin cu mine, provocându-mi un geamăt frustrat venit de undeva din profunzime, apoi încetează să ne chinuie, își apropie gura de a mea și-mi desface buzele cu ale sale, lingând adânc. Mă sărută încet, dar posesiv, decidând ritmul și adâncimea. Mă sărută atât de apăsător că abia reușesc să respir, dar nu-mi pasă. Nu vreau nici cea mai mică gură

de aer dacă nu este Ash cel care mi-o dă. După câteva minute petrecute astfel, se retrage puțin proptindu-și fruntea de a mea.

– Embry, spune cu voce spartă, cât de dor mi-a fost de tine!

Simt o sfâșiere în piept auzindu-l.

– O să mă poți ierta vreodată? susur.

– Ce să iert?

Mi-e greu să pronunț cuvintele, chiar și așa, pe întuneric.

– Refuzul de a mă căsători cu tine.

Respirația i se blochează.

– Embry...

– Poți vorbi deschis, spun, din dorința de a mă demonstra micul său prinț. Măcar de data asta. O merit.

Îmi cuprinde fața cu palmele apropiindu-și ochii de ai mei.

– Mă va dura mereu, Embry. Nu mă pot preface că nu. Dar, cred că știi de-acum, te vreau oricum ar fi, așa cum ți-am mai spus deja. Dacă tot ce-mi poți oferi sunt câteva nopți furate, mă voi mulțumi cu atât.

Simt că mi se usucă gâtul și-mi mut privirea să nu-i mai văd expresia tandră de pe chip. Nu-i fac față. Nu pot să țin pentru mine toate lucrurile pe care nu le știe. Nu a înțeles niciodată cine l-a făcut, de fapt, să sufere. Îmi vine să-i spun. Să-i spun despre ce s-a întâmplat acum mulți ani, despre Merlin, despre motivul adevărat pentru care nu m-am putut căsători cu el. Dar cuvintele îmi rămân blocate în gât. Am repetat minciuna de atât de multe ori, încât acum adevărul nu vrea să iasă la suprafață.

Ia tăcerea mea drept confirmare.